

VEPSKI LIST * ZA MLADINO
1942 * 1943
XX

Cenjeni gospod urednik!

Zvesto prebiram pošto malega Jezusa. Povedati Vam moram, da zelo rad opravljam pobožnost prvih sobot. Rad bi izprosil na zemlji mir. A miru ne bo, če se ne bodo ljudje spreobrnili. To pa bo trajalo še dolgo, ker ljudje poslušajo raje hudičevo besedo, kot božjo besedo. Zato bom jaz bolj priden. Sprejemal bom vsak mesec sv. obhajilo v ta namen. Prosim tudi druge Lučkarice in Lučkarje, da bi z menoj sodelovali in bi tako skupaj izprosili pravičen in trajen božji mir.

Prosim Vas, da te moje vrstice priobčite v prihodnji Lučki. Saj mi je Lučka najdražji list na zemlji.

Koželj Francelj,

uč. II. razr. ljudske šole na Krki.

Prečastiti gospod!

Sporočam Vam, da sem se udeležil slovesne proslave šestdesetletnega jubileja našega ljubljenege nadpastirja. Opazoval sem gospoda škofa, ko je pel svojo škofovsko mašo in sem mnogo molil zanj, da bi nam ga dobri Bog ohranil tako čvrstega in močnega še naprej in da bi nas s tako modrostjo vodil skozi te nevarne čase, kot do zdaj.

Lučkarji in Lučkarice! Tudi vi molite za našega škofa in darujte zanj sv. obhajilo, ker molitev pobožnih otrok predero oblake.

Pozdravlja Vas

Miklavžek šemčenik,

učenec III. razreda mešč. šole.

Odgovor: Predragi Miklavžek! Tvojega pisma sem bil prav posebno vesel, ker nas tako vneto spodbujaš k molitvi za prevzvišenega g. škofa, ki molitve v teh grenkih preizkušnjah silno potrebuje. Tudi jaz se Ti pridružujem in kličem vsem Lučkarjem: »Molimo za našega škofa Gregorija!«

СЛЦЗКА

LETO VIII.

MAREC - APRIL 1943-XXI

ŠTEV. 7 - 8

Škof dr. Gregorij Rožman

Niko Jeločnik:

Škofu Gregoriju ob šestdesetletnici

Naj naše mlade vrste,
ki smo strnili jih krog Vas,
Prezvzišeni,
z ljubeznijo vso nežno in gorečo
ovijejo bodeče trnje,
ki Vam ovenčalo je pot
v teh težkih dneh.

Naj naša mlada srca,
ki h Kristusu in Materi Mariji hrepene,
zapojejo Vam tihi slavospev
otročkega zaupanja in odanosti,
v viharnih dneh.

Naj naše misli, vse molitve naše,
ki kot kadilo čisto jih pošiljamo v nebo
do Kralja našega,
Vas spremljajo povesod
in Vam blaže tegobe,
ki so objele Vas
v teh krvavečih dneh.

Naj Vam naš zvonki, čisti, mladi smeh,
ki nič ne ve za svet in zlo in greh,
prežene vse oblake žalostnih solza,
naj sonca božjega in blagoslova večnega
izlije Vam na pot
v teh temnih dneh.

Naše vrste so strnjene —

Prezvzišeni.

In naša srca so za Kristusa —

Prezvzišeni.

In misli in molitve naše
in ves naš zvonki, čisti, mladi smeh
je Vaš —

Prezvzišeni.

Odločeni smo
kot akoliti iz rimskih dni
umreti ali zmagati.
Ob Vas in z Vami in za Vas,
vedno in povesod...

Lučkarji! Ta mesec darujte Jezusove dneve za našega
prevzvišenega škofa!

Pripravite se na posvetitev!

Ko bi vas vprašal, ljubi moji otroci, če ljubite nebeško Mater Marijo, bi me začudeno pogledali, češ: Le kaj nas to sprašuješ? Seveda jo ljubimo, saj smo vendar njeni otroci!

Prav! Vesel bi bil vašega odgovora, toda prej vas moram vprašati: »Če jo ljubite in ste njeni otroci, ali se pa tudi pripravljate na posvetitev njenemu brezmadežnemu srcu?« Kaj pa bi zdaj odgovorili? Kdo izmed vas bi mogel odgovoriti z odkritosrčnim: da?

»Jej! Na to smo pa čisto pozabili!« bi mi priznali.

Da, otroci, pozabili ste na posvetitev brezmadežnemu srcu Marijinemu. Zato pa se odslej pripravljajte s poudvojeno gorečnostjo!

Kako pa? — Z molitvijo. Molimo zase, za očka in mamico, bratce in sestrice! Ne pozabimo pa tudi vseh ostalih ljudi, zlasti grešnikov! Marija, ki je v Fatimi poslušala prošnje pastirčkov, bo poslušala tudi vaše prošnje. Molitev bo vaša najlepša priprava na posvetitev njenemu brezmadežnemu srcu, zlasti še molitev sv. rožnega venca. Vsaj desetko ne pozabi noben dan opraviti!

Majnik je tu! Sleherni dan pohitite k šmarnicam, vsako nedeljo pa prejmite prav pobožno Jezusa v svoje srce. Zavedajte se, da bo to najlepša priprava na posvetitev Marijinemu brezmadežnemu srcu. Marija vas bo veselo sprejela v svoje srce, to je pod svoje materinsko varstvo.

P. Krizostom

Marija, sprejmi nas v svoje nedolžno srce!

(Zborna deklamacija.)

Vodja:

Ko je bila Marija vzeta v nebo,
pustila je na zemlji svoje skrbno oko,
pustila je svoje čudovito bogate roke,
pustila brezmadežno svoje srce.

Zbor:

Nebeška Kraljica nam je zapustila
brezmadežno svoje deviško srce.

Vodja:

Ali naj Vam njeno srce razodenem
in ljubezen materinsko do otrok?
Ali naj Vam razodenem
vso belo skrivnost njenih rok?
in sijajno luč njenih oči?

Morda ne veste, kje Mati Vaša živi?
Najde jo le tisti, kdor jo išče.
Marijino srce je svetišče.
Njene roke so oltar
in njene oči so božje luči žar.

Zbor:

Prinesimo njenemu čistemu srcu svoj dar!

Prvi:

Šmarnic smo ti prinesli,
ker si ti sama šmarnica
in tvoje roke so brez madeža.

Drugi:

Vijolic smo ti prinesli,
ker si ti sama vijolica —
Gospa ponižnega srca.

Tretji:

Rož smo prinesli rdečih kot kri,
ker vemo, da si roža vseh rož:
lepa ljubezen ti v srcu dehti.

Četrti:

Mirte nasuli smo ti pred noge.
Naj ti skrivnostno ves dan govore,
da si Marija najlepša cvetlica
Kraljica in Mati-Devica.

Peti:

S palmami smo ti obdali oltar.
Ti močna si palma na gori visoki;
ne zruši nikdar te besneči vihar.

Zbor:

Lučke prižgali smo ti krog srca,
ti jasni svetilnik v sredini morja!

Vodja:

Sonce blesteče je tvoje oko.
Ti vidiš in veš, kako je hudo,
ko zemlja vesoljna v bridkosti ječi.

Zbor:

Brezmadežno srce — polno milosti,
ti nas iz stiske otmi!

Vodja:

Bratci, sklenimo pobožno roke!
Prosimo Marijo, da sprejme nas v svoje nedolžno srce!

Zbor (kleče):

Molimo! Sklenimo pobožno roke!
Marija!
Sprejmi nas v svoje nedolžno srce!

*O Marija, sprejmi v svoje nas srce!
Daj miru rodovom zemlje,
v tvojem varstvu naj žive!*

Zgodbe naše ljube Matere!

Marija prosi in je blagrovana.

Iz hiše svoje matere Marije je Jezus odšel k Jordanu in se tam dal Janezu krstiti, potem pa se je umaknil v puščavo, se štirideset dni postil in neprestano molil, ter se tako pripravil na svoje učeniško delo. Da bi nam dal zgled, je dovolil satanu, da ga je izkušal, nato pa je s prvim čudežem v Kani dokazal, da je od Boga poslan.

Kako nežno je ljubil svojo Mater, je pokazal s tem, da je prvi čudež naredil prav na njeno priprošnjo. »V Kani na Galilejskem je bila ženitnina, udeležila pa se je je Jezusova Mati, a tudi Jezus in njegovi učenci so bili povabljeni.« Vse kaže, da sta bila ženin in nevesta Marijina sorodnika in Marija ni zavrnila njunega povabila, ker jima je hotela pomagati.

Zaskrbelo pa jo je, ko je opazila, da gre vino proti koncu. Brž je hotela pomagati ženinu iz zadrege. Zašepetala je Jezusu: »Vina je zmanjkalo.« Saj je dobro vedela: Jezus lahko pomaga, pa tudi rad pomaga, le reči mu je treba.

Jezus pa je tako skrivnostno in resno odgovoril: »Žena, kaj je to meni in tebi? Moja ura še ni prišla.« Hotel je reči, da človeku ni nič mar, kdaj bo hotel Bog poseči vmes s svojo vsemogočnostjo.

Marija pa se odgovoru ni začudila, saj vemo, kako je naročila strežajem, naj storijo vse, kar jim poreče Jezus. Saj je Jezus dober, ona ga najbolje pozna, bo že kako pomagal.

V obednici je bilo šest vrčev, vsak je držal kakih sto litrov. Jezus pravi strežajem: »Napolnite vrče z vodo!« Storili so tako. Potem pa jim zapove: »Zajemite zdaj in nesite starešini!« Nesli so, misleč, da neso vodo. A starešina je pokusil in bilo je izvrstno vino, boljše kakor pa so ga pili doslej. Zato je ženina precej trdo prijel: »Kako to, da si šele zdaj dal streči z boljším vinom?«

Ženin pa se je začudil. Saj ni nič vedel o kakem boljšem vinu, le to ga je skrbelo, kaj bo; ko bo vino pošlo in se bodo svatje spogledovali, češ: Vabi nas na svatbo, potem pa za nas še kozarca vina nima!

Marija je njegovo zadrego videla, zato je naglo pomagala. Marija Pomočnica ljubi vse ljudi, ker jih ljubi Bog. Zato rada pomaga, kjer koli vidi potrebo. Naši pradedje so to že davno vedeli, zato so se ji vneto priporočali v vseh težavah in jo klicali na pomoč, tako da je celo dobila kar ime Marija Pomagaj, ne samo Marija Pomočnica.

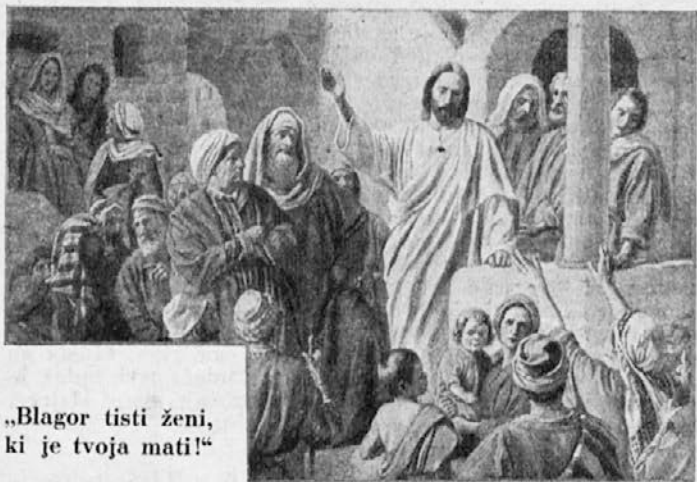
Na ženitnini dajejo svatje ženinu in nevesti nekaj odškodnine, da moreta plačati velike stroške, ki jih imata s svatbo. Če kdo tega ne stori, čeprav sta ženin in nevesta uboga, pravimo, da je umazanec. Le poglejmo, kako darežljiva sta bila Jezus in Marija: zase in za učence sta stroške poravnala s šest sto litri dobrega vina, ki sta ga poročenca prodala in pokrila stroške. Čudež, prvi čudež je v ta namen naredil Jezus, to-pa na priprošnjo svoje Matere, Marije Pomagaj!

*

Odkar se je Jezus poslovil od Marije v Nazaretu, se je zdelo, kakor da se nič ne menita drug za drugega. A vendar sta ostala tesno združena z materinsko in sinovsko ljubeznijo. Marija je vse poizvedela, kod hodi Jezus in kaj dela. V Kani sta bila skupaj na svatbi. In ko so ljudje

Čudež v Kani
na Galilejskem

„Blagor tisti ženi,
ki je tvoja mati!“

navdušeno pripovedovali, kako lepo Jezus uči in kakšne neverjetne čudeže dela, se je Marija vsega tega veselila in ljudje so jo blagrovati, da ima takega dobrega, modrega in mogočnega sina.

Evangelij nam pa en zgled takega blagrovanja še prav posebej sporoča. Jezus je vpričo velike množice ozdravil nekega obsedenca in iz njega izgnal hudiča. Ljudje so strmeli nad njegovo božjo močjo, farizeji pa so se posmehovali, češ: »Prava reč! Z Beelcebubom, ki je poglavar hudičev, izganja hudiče!« Jezus pa jih je zavrnil, da poglavar hudičev ni tako neumen, da bi njemu na ljubo hudiče ven podil, če jih je v kakega človeka poslal. Hudiči in z njimi Beelcebub pred Jezusom bežijo zato, ker se ga bojijo in ker vedo, da je božji poslanec.

Zdaj so celo farizeji umolknili in množice so strmele, ker so vsi videli, da je res tako: Jezus ima božjo moč, ki je večja od satanove. Tedaj pa se ena izmed navzočih žená ni mogla premagati in je v sredo molčeče množice na ves glas zavpila: »O, blagor tisti ženi, ki je tvoja mati!« Kako srečna mora biti in kako ponosna, da ima za sina božjega poslanca z božjo močjo!

Jezus je ženo milo pogledal in njeno besedo potrdil: »Da, še bolj pa blagor tistim, ki božjo besedo poslušajo in ohranijo« (Luka 11, 28). Kratka je besedica: da. In vendar Jezus z njo pove, da je Marijo res treba blagrovati ali srečno imenovati, saj je prva za Bogom! Saj je samo ona brez izvirnega greha, samo ona ni nikoli storila nobenega greha, samo ona je polna milosti, samo ona je postala božja Mati, samo ona bo Kraljica nebes in zemlje! Kdo je torej ne bi blagrovati, kakor je že sama napovedala: »Odslej me bodo blagrovati vsi rodovi.«

A kako tolažilne so za nas Jezusove nadaljne besede! Blagor Mariji, a še bolj blagor vsem ljudem, če bodo radi poslušali božje zapovedi in se po njih ravnali! Marija je vse velike odlike prejela od Boga v dar, mi pa tudi sami z lepim življenjem lahko sodelujemo, da nam bo Sodnik nekoč mogel reči: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, in radujte se v nebesih vekomaj!«

Fr. Bazilij:

Zgodba o Ježuščkovem Mihcu

(Dalje)

Govorila nista mnogo, oba pa sta mislila na ljubega Jezusa.

Mihec se je bal, da ne bi zamudil. Priganjal je Tončka, naj hitreje stopa. Skoraj tekla sta.

Pastirček ni bil vaje dolge poti, zato so ga kmalu začele boleti noge. Tudi čevlji so ga tiščali in preden sta prišla na polja, je na obeh nogah čutil skeleče žulje. Toda nič ni povedal Tončku. Tudi zastajal ni za njim. Molče je trpel in komaj čakal, da dospe k Jezusu.

Že sta prišla na cesto. Še en ovinek in zagledala sta vas. Lesene hišice so bile nizke, s slamo krite; kar na kup so bile nametane. Sredi med njimi pa je stala cerkva. Višja je bila od njih in njen zvonik z rdečo streho je dostojanstveno gledal na vas. Pravkar so iz njegovih lin zadoneli zvonovi. Veliki zvon je bobneče udarjal, manjša dva sta pritrkavala, najmanjši pa je zvonko drobil za njima.

Mihec je vesel poslušal njihove ubrane glasove. Zdelo se mu je, da jih razume. Peli so o Jezusu, ki komaj čaka, da pride v njegovo srce...

Dečka sta se pomešala med množico, ki ju je potisnila skozi cerkvena vrata. Kmalu sta zagledala nad seboj poslikan strop. Bila sta v cerkyi.

Mihec je silil proti oltarju. Prav do prve klopi se je prirnil in obstal. Ozrl se je za Tončkom, pa ga ni bilo nikjer. Gotovo je ostal zadaj, ali pa ga je množica potisnila v eno izmed stranskih kapel.

Že sta prišla na cesto...

Pred obhajilno mizo so stale vrste belo oblečenih deklic in dečkov. Mihec jih je gledal in uganil: Prvoobhajančki so. Čakali so trenutka, ko se bo Jezušček prvič sklonil k njihovim dušicam in jih počastil s svojim obiskom.

Stegnil je roki in skočil pokonci . . .

pravila o Njem, ki čaka v svoji mali hišici na čista srca.

»Jezušček! Jezušček!... Pridi! Pridi v moje srce!...«

Stegnil je roki in skočil pokonci, da bi pohitel k Njemu, toda v istem trenutku je začutil slabost. Pred očmi so mu zaplesali rezljani zlati angelčki iznad oltarja, zamajal se je oltar s tabernakljem in Marijina podoba se je zameglila. Vsa množica okrog njega se je nekam pogrezala . . .

Stopil je korak proti oltarju, potem pa se mu je stemnilo pred očmi. Kolena so mu klecnila, kriknil je, padel in udaril s čelom ob kamnitna tla.

»Jezus!...« je še zaklical in izgubil zavest. — — —

Mihec se je prebudil iz omedlevice. Odprl je oči in začudeno pogledal okoli sebe.

»Kje pa sem?« je tiho vprašal.

Gospod župnik je sklonil nad njim svojo osivelo glavo:

»Tukaj si, pri meni...«

Pastirček je opazil, da leži v naslanjaču v tuji, lepi sobi. Robček, namočen v mrzli vodi, mu je hladil vroče čelo. Hotel je vstati, toda gospod župnik ga je zadržal.

»Le še malo počakaj! Kmalu bo dobro! — Ali te hudo boli?«

Kaj? Če boli? — Šele sedaj se je spomnil, da je bil v cerkvi. V mislih je vstala pred njim podoba zlatega tabernaklja. Da, že ve: k Jezusu je hotel, pa mu je postalo slabo. Padel je.

»Vsi ti bodo prejeli Jezusa — in jaz tudi!«

Pokleknil je — spredaj še ni bilo gneče — in sklenil ročici. Zagledal se je v oltar in se čudil njegovi lepoti. Bil je praznično okrašen, poln cvetja in zelenja. Marijino podobo nad njim je ožarjalo nešteto drobnih lučic. Na pozlačenih svečnikih so gorele debele voščene sveče; njihovi plamenčki so rahlo trepetali. Zlata vratca tabernaklja so se kar svetila v njihovem žaru. Gotovo so komaj čakala, da se odpro. Mihec je vedel, da je za njimi dobri Jezus. Tudi drobna večna lučka pred oltarjem mu je

»Na čelo si se udaril, pa ni nič hudega,« je na njegov vprašujoči pogled povedal gospod. »Samo buško imaš, kot hruško debelo.«

Nasmejal se mu je, potem pa mu ponudil kozarec vode.

Mihec je odkimal z glavo. Ne, noče piti! Tešč mora ostati! Saj gre vendar k svetemu obhajilu.

»Jezusa bi rad!« je tiho zaprosil.

Gospod župnik ga je začudeno pogledal.

»Jezusa bi rad? — Kaj že hotiš k sv. obhajilu?... Kako pa ti je ime?«

»Mihec sem, Trdanov pastirček...«

In pripovedoval mu je zgodbo svojega mladega življenja: da je kot sirotek prišel na Visoki vrh, da ni smel v šolo in ne v cerkev, a ga je gospodarjev Tonček naučil vse molitvice. Tudi brati zna in piše tudi že. In v šolo bi rad...

Gospod župnik ga je izpraševal to in ono iz Katekizma, pa je na vsa vprašanja gladko odgovoril.

»Mihec!« Starček ga je pobožal in s solzami v očeh nadaljeval:

»Rekel si, da si se pripravil na sveto spoved. — Kar prični!«

Jej, kako je bil pastirček vesel! Spoved bo opravil, prvo spoved v življenju. Potem pa bo prejel prvokrat Jezusa v svoje srce. Približal je usta župnikovemu ušesu in se šepetaje obtoževal grehov. Vse po vrsti je povedal, kakor je vedel in znal.

Kmalu sta končala in Mihec je vstal. Nič več ni čutil slabosti. Buška na čelu ga je malo skelela, pa nič za to! Naj bo za Jezusa! — Dobri gospod ga je prijel za roko in popeljal v zakristijo.

Sv. maša prvoobhajancev še ni bila končana. Ravnokar je minilo povzdigovanje.

»Semkaj pokleknj in se pripravi na Jezusov prihod! Ti bom že povedal, kdaj pridi!« mu je smehljaje zašepetal gospod župnik.

Mihec je pokleknil na klečalnik in mislil na Jezusa. Pa saj ni vedel, kaj bi Mu povedal. Tako je bil srečen. Rekel Mu je, da Ga ljubi bolj kot vse drugo, da je ves Njegov, danes in jutri in vedno... Pa mamiči je poslal po Njem pozdrave. Gotovo bo vesela, ko bo zvedela, da bo imel njen Mihec vsak čas Ježuška v sreču...

»Sedaj pa le!« se je obrnil k njemu gospod župnik.

Začel se je spovedovati ...

„Jezušček, pridi!“

nil k pastirčku Mihecu. Združila sta se prvič v sladkem, večnem objemu... — — —

Po sveti maši je gospod župnik smehljaje vprašal našega prvoobhajančka:

»No, ali si srečen?«

»Kako ne bom: saj sem vendar — Jezuščkov Mihec!« mu je odgovoril.

Od takrat Mihecu nihče ni rekel drugače, kakor: Jezuščkov Mihec.

Gospod župnik je vzel Miheca k sebi. Nič več ni pasel ovac, ampak je hodil v šolo. Ko pa je končal štiri razrede, je odšel v mesto. Izpolnila se mu je želja mladih dni, ko je še sedel na paši, pazil na čredo in črkoval.

Po dvanajstih letih je pel novo mašo. Nič več mu niso rekli: Jezuščkov Mihec, čeprav je to ime še vedno zaslužil, rekli so mu »gospod Miha«. Celo stari Trdan se je pred njim odkril.

Tonček je ostal Mihov najboljši prijatelj. Učitelj je bil. Večkrat sta skupaj obiskala gospoda župnika — že skoraj oslepelega starčka. Ta se je še vedno spominjal, kako je pastirčku Mihecu odprla pot v šole — buška.

Jožkova Velika noč

Jožek je bil ministrant.

Skoraj vsak dan je pritekel v zakristijo, si nadel lepo rdečo oblekco in služil pri maši. Srečen je bil, da je smel biti tako blizu dobrega Jezusa, saj je vedel, da ga vidi in se mu smehlja.

Veliki teden je.

Jožek kleči pri božjem grobu. Vse je tako žalostno, tako tiho. Cerkev zatemnjena, orgle molčijo, mesto zvončkov se mu oglaša v roki leseno nabijalce. Pri božjem grobu trepečejo lučke, zrak prenasicha vonj obilnega cvetja. Jožku se zdi, kot bi imeli v cerkvi mrliča. Ubogi Jezus! Oči mu nehotoma uhajajo k slikam divjih, polnagih vojakov, ki ga bijejo.

Ah, saj ne more gledati tega. Zapre oči in si zamišlja, kako bi jih on, te hudobneže, če bi živel takrat. Pretepel bi jih in razgnal, potem bi stopil k Jezusu in ga peljal domov k mamici, da bi mu obvezala rane in ga pogostila.

Ne more se zdržati. Doma pove mamici svoje načrte. Mamica se mu smeje in resno pripomni, da tudi sedaj lahko napravi Jezusu veselje in ga potolaži. Če naredi kako žrtvico, če komur koli napravi veselje... Vsak človek je Jezusov brat. Kar storiš drugemu, je isto, kot bi storil Jezusu.

Jožek je potr. Hotel bi napraviti Jezusu veselje — pa še veliko veselje. Ali kako, ko je tako majhen in reven!

Na veliko soboto je mati zlagala v jerbas kolač, pirhe, gnjat in drugo, kar je potrebno za »žegen«. Kot vsako leto sta tudi letos dobila Jožek in sestra Minka vsak svojo cajnico, da poneseta z mamico v cerkev. To je bilo za njiju vsekar veliko veselje.

Jožek je stal ob mizi, gledal vse te številne dobrote in rajal ob misli, kako bosta s sestrico trkala s pirhi, zobala medeni kolač in tekmovala, kdo bo najdlje ohranil pomarančo.

Tedaj je ugledal skozi okno bledega dečka z zašitimi hlačkami in že bosega, čeprav je bilo še mrzlo. Na vozičku je vlekkel iz gozda vejevje in dračje. Centelnov Jakec je bil, sirota brez mamice, oče pa je bolehal za jetiko. Revček je stradal in imel več žalostnih uric ko svetlih.

Hipoma se je Jožek nečesa domislil. Poskoči od veselja, a prav tako naglo se znova unese in postane skoraj žalosten. Kaj ga je pičilo? Bog ve?

Ko sta mamica in Minka nesli popoldne k žegnu, ni bilo nikjer ne Jožka ne cajnice. »Nemarnež!« se je jezila Minka. »Sam jo je pobrisal.« Pripravljala je vedro očitkov, ker ji je pokvaril tako veselje. »Čakaj me, Jožek, le čakaj!«

Jožka pa le ni bilo. Šele proti večeru je prišel in se opravičil, da si je v zakristiji snažil oblekco in zvončke za jutri.

Vstajenjel

Topiči pokajo, zvonovi slovesno potrkvajo, izza gora vstaja mlado sonce. Vsa vas je praznično odeta, pota pometena, hiše pobeljene.

Od cerkve sem se vije procesija. Bandera vihrajo, za njimi se pomikajo ljudje svetlih obrazov, praznično nasmejani.

Pod nebesom, tik pred Najsvetejšim stopa med strežniki Jožek v vihrajočem krilcu. Mali roket se blešči v soncu od snežne beline. V roki mu plavajo razposajeni, srebrnoglasi zvončki. V očeh mu počiva nekaj skrivnostnega, lepega; duša mu poje. Take velike noči Jožek ni še doživel. Za njim pa stopa Jezus v hostiji in radostno pogleduje na svojega dečka. Le On ve za skrivnost, ki jo mali junak nosi v srcu. Pravkar mu je poklonil svojo veliko velikonočno darilo, svojo včerajšnjo žrtev. Odrekel se je bil žegnu in ga skrivaj zanesel sirotnemu Jakcu, bolje rečeno: Jezusu, ker je dobro vedel, kar stori siromaku, je storil Jezusu samemu. Le Jezus ve, kako mu je bilo težko.

O, danes je v Jožkovi dušici tako svetlo, tako lepo, kot še nikoli. Take velike noči Jožek ni še doživel.

Ko se je vrnil domov, je našel ob posteljici pisan jerbašek prepoln najraznovrstnejših dobrot. Tudi takega žegna kot danes ni Jožek dobil še nikoli. Nihče mu ni vedel pojasniti, zakaj to in od kod, le mamica se je skrivnostno nasmihala in bila vesela ob pogledu na svojega Jožka.

† Prijatelj Jože, učenec 3. razr. ljudske šole v Velikih Laščah. Po kratki hudi bolezni si nas zapustil 11. aprila 1942. Zelo smo bili žalostni, ko smo zvedeli, da si za vedno odšel od nas k Mariji in k dobremu Jezusu po plačilo. Kako vestno in z veseljem si prejemal Jezusa v svoje mlado srce, a sedaj se raduješ za vedno pri Bogu. Bil si član Marijinega vrtca, zato smo te spremili na zadnjo pot z zastavico Marijinega vrtca. Kako smio te vsi ljubili, najbolj pa tvoja skrbna in dobra mamica in tvoj skrbni in dobri atek.

Na svidenje nad zvezdami!

Bogomir Samsa, Ahčin Franc, Debeljak Alojzij,
učenci 3. razr. ljudske šole v Velikih Laščah.

Zajčku je piruhe kradel

Zajček piruhe vloži ...

in sladko zaspi.

*Tatiču se zbirka
piruhov dopade ...*

in jih ukrade.

Brez piruhov veselja ni.

K piščančku zajček pohiti.

*Zajček piruhe nazaj dobi,
tatič pa v ječo odfrči.*

Ti nam bodi luč!

*Cel božji svet smo prehodili,
kot bedni slepci smo prosili:
»Očem daj našim luč, o Bog!
Poslušaj klic najbednejših otrok!«*

*Pred tabernakelj smo prišli.
Iz hostije blesteča luč prihaja —
prameni zlati iz kraljestva raja.
Jezus moj, ta luč si ti!*

*Kako smo blaženi,
da te imamo sredi temnih dni.*

*Gospod, ne hodi proč!
S temino boj je proč —
zato pri nas ostani!
V mračnih dneh nam svojo luč ohrani.*

Rešitev ugank v „Lučki“ št. 5—6.

1. Križanka: Vodoravno: 6. Kri — 4. log — 7. as — 8. os — 10. ol — 11. ko — 12. mitra — 13. Nanos — 15. kos — 18. bajta — 20. boben — 23. os — 24. ni — 25. so — 26. os — 28. lik — 29. lok.

Navpično: 2. Ra — 3. iskra — 4. lopar — 5. os — 6. som — 9. los — 11. ko — 14. lok — 16. otrok — 17. so-kol — 18. Bog — 19. as — 21. en — 22. Niš.

2. Čaroben kvadrat: Vodoravno in navpično: S ova — o s at — Va s o — Ato s.

3. Čaroben lik: Vodoravno in navpično: Voz — motor — zob.

4. Posetnica: Ključavničar.

5. Spremenjevalnica: Sod — voda — Egon — čok — alga. Spremenjene črke dajo: sveča.

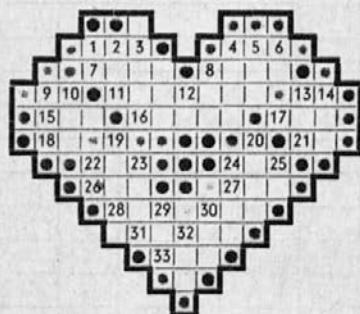
6. Napis: Čisti varuh device.

U ? G ? A ? N ? K ? E

Žnidarič Jaš.

I. KRIŽANKA „SRCE“ Vodoravno:

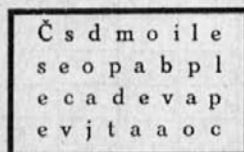
1 mizarska potrebščina, 4 prva žena, 7 turški bog, 8 zakrament, 9 pomož. glagol, 11 gorovje v Italiji, 13 pomož. glagol, 15 veznik, 16 celina, 17 svetopisemska oseba, 18 veznik, 21 pritrdilnica, 22 žensko ime, 26 ptičja hrana, 27 vodna žival, 28 gibanje vode, 30 zadovoljen, 31 Rus, 33 svetnik.

Navpično:

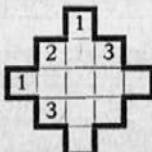
1 pevski zlog, 2 žensko ime, 3 piš, 4 žensko ime, 5 osebni

zaimek, 6 kazalni zaimek (obratno), 8 kol, 9 ribiška priprava, 10 del glave, 12 nikalnica, 13 kad, 14 dva, 19 svetopisemska oseba, 20 sladica, 22 pomožni glagol (obratno), 23 žganje, 24 del žabe, 25 učenje, 29 lovska zabava, 30 zadovoljen, 32 del stavbe

II. ČRKOVNICA III. ČAROBEN LIK

Pravilno
zložene
črke dadó
znan
slovenski
pregovor

1 gozdna žival
2 orožje
3 skala

IV. DOPOLNILNICA

a o o o a hunski poglavar
o a o a o travnik
o o a o o čok
o a o a o jarek
a o o o a hrib v Srbiji

V. IZPREMENJEVALNICA

1 tlak prometno sredstvo
2 krak maloazijska država
3 Sora hrib
4 pesa gozdna cvetka
5 İva žensko ime
6 Rim prihaja iz dimnika

Prve črke od zgoraj navzdol povedo letni čas, ki si ga vsi želimo

»Lučko« izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (predstavnik Jože Kramarič). — Stane za vse leto 6 lir. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. — Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2. H. Ničman. — Izhaja mesečno.